U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. Š.**, zast. JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem se sídlem Slovanská tř. 136, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční úřad v Přešticích**, se sídlem Husova 465, Přeštice, ve věci ochrany proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 8. 2012, č. j. 30 Af 15/2012 - 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým soud výrokem I. zastavil řízení podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a výrokem III. uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8 640 Kč.

Řízení před krajským soudem bylo zahájeno na základě žaloby ze dne 4. 4. 2012 podané na ochranu proti nečinnosti stěžovatele. Žalobce se domáhal vydání rozhodnutí, jímž by krajský soud uložil stěžovateli povinnost ukončit postup k odstranění pochybností k daňovým přiznáním k dani z přidané hodnoty za období červen, červenec a srpen roku 2011 a vydat v jednotlivých věcech příslušná rozhodnutí.

Podáním ze dne 16. 7. 2012 vzal žalobce svoji žalobu zpět s odůvodněním, že stěžovatel ukončil postup k odstranění pochybností za jednotlivá období a následně ve věci vydal rozhodnutí (platební výměry), jejichž vydání se žalobce domáhal. Žalobce současně požádal o náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla dle jeho názoru podána opodstatněně.

Krajský soud vázán projevem vůle žalobce řízení o žalobě dle ustanovení § 47 písm. a) zastavil. S ohledem na ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. soud současně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Dle cit. ustanovení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta; vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že v dané věci se jedná o řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, přičemž je skutečností, že platební výměry, jejichž vydání se žalobce domáhal, byly vydány až poté, co byl stěžovatel seznámen s tím, že z důvodu nečinnosti na něho byla podána žaloba. Krajský soud tak uzavřel, že z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů řízení rozhodnuto dle věty druhé ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť řízení bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby pro pozdější chování stěžovatele.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Předmětem kasační stížnosti učinil stěžovatel výrok III. napadeného usnesení, kterým krajský soud uložil stěžovateli povinnost k náhradě nákladů řízení. Stěžovatel se neztotožnil s krajským soudem v otázce aplikace ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s., neboť je přesvědčen, v případě uváděných postupů se nečinnosti nedopustil, a motivem pro zpětvzetí návrhu žalobcem proto nebylo pozdější chování odpůrce. V této souvislosti upozornil, že krajský soud byl povinen ve vztahu k rozhodování o náhradě nákladů řízení zkoumat opodstatněnost žalobního návrhu na vyslovení nečinnosti. To však dle jeho názoru krajský soud neučinil a nečinnost stěžovatele automaticky předpokládal.

Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu v napadeném výroku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením nároku na přiznání náhrady nákladů řízení krajským soudem a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; z ustálené judikatury zdejšího soudu však vyplývá, že směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, či zastavení řízení, lze uplatnit pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz především rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí Nejvyššího správní soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě kromě nezákonnosti samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu zahrnuje též procesní pochybení soudu, která tomuto

rozhodnutí předcházela. Nejvyšší správní soud tedy zkoumal napadené rozhodnutí v mezích kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto jako takovou odmítl, a to z následujících důvodů:

Obecně lze konstatovat, že kasační stížnost je přípustná proti každému rozhodnutí, není-li v zákoně stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Výluku z přípustnosti kasační stížnosti připouští mj. ustanovení § 104 odst. 2, které stanovuje, že kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná. Znamená to, že napadá-li stěžovatel pouze výrok o nákladech řízení, aniž napadá výrok rozhodnutí o věci samé, je taková stížnost nepřípustná.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přihlédl k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm rozšířený senát rozlišil případy, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu zdejšího soudu nutno kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná.

Jak je uvedeno v rekapitulaci kasační stížnosti, jejím obsahem je výlučně zpochybnění výroku usnesení, kterým soud stěžovateli uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Výrok týkající se zastavení řízení stěžovatel kasační stížností nenapadl.

Z uvedeného plyne jednoznačný závěr, že kasační stížnost, kterou stěžovatel brojil výhradně proti výroku o nákladech řízení, aniž zpochybňoval výrok o zastavení řízení, je nepřípustná a soud ji odmítne (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 2 Ans 1/2011 - 63, či unesení ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 Ans 3/2011 - 63).

Nejvyšší správní soud tedy dopěl k závěru, že stížní námitky jsou podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné, a ve shodě s ustálenou judikaturou zdejšího soudu kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. a s § 120 s. ř. s. odmítl.

Zcela nad rámec posuzování kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 Ans 4/2011 - 51, ve kterém se zdejší soud vyjadřoval k podmínkám pro přiznání nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. a výkladu pojmu „pozdější chování odpůrce“.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. použitého ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu